

Sygn. akt I C 1495/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 kwietnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Słupsku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodnicząca: SSR Joanna Kończyk

Protokolant S. N.

Po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 6 kwietnia 2016 roku w S.

sprawy z powództwa **J. L. (L.)**

przeciwko **(...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego **(...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.** na rzecz powoda **J. L.** kwotę 26.547,21 zł (dwadzieścia sześć tysięcy pięćset czterdzieści siedem złotych i 21/100) wraz:

- z odsetkami ustawowym od dnia 27.12.2014 r. do dnia 31.12.2015 r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 01.01.2016 r. do dnia zapłaty liczonymi od kwoty 25.563,21 zł (dwadzieścia pięć tysięcy pięćset sześćdziesiąt trzy złote i 21/100);

- z odsetkami ustawowym od dnia 24.02.2015 r. do dnia 31.12.2015 r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 01.01.2016 r. do dnia zapłaty liczonymi od kwoty 984,00 zł (dziewięćset osiemdziesiąt cztery złote i 00/100);

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanego **(...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.** na rzecz powoda **J. L.** kwotę 4.230,00 zł (cztery tysiące dwieście trzydzieści złotych i 00/100) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje ściągnąć od pozwanego **(...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.** na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Słupsku kwotę 782,40 zł (siedemset osiemdziesiąt dwa złote i 40/100) tytułem nieuiszczonych wydatków poniesionych na wynagrodzenie biegłego.

Sygn. akt I C 1495/15

UZASADNIENIE

Powód J. L., reprezentowany przez radcę prawnego, wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego **(...) S.A. w W.** kwoty 28.243,28 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwot: 27.259,28 zł od dnia 25.12.2014 r. do dnia zapłaty, 984 zł od dnia 18.01.2015 r. do dnia zapłaty i zasądzenie na jego rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według złożonego spisu kosztów, a w razie nie przedłożenia spisu kosztów według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w wyniku kolizji drogowej, do której doszło dniu 21 listopada 2014 r. na ul **(...)** w R. uszkodzeniu uległ należący do **J. L.** samochód marki **M.** o nr rej. **(...)**. Sprawcą kolizji był kierujący samochodem marki **S.** **(...)** o nr rej. **(...)**, który naruszając przepisy ruchu drogowego (wymuszenie pierwszeństwa przejazdu) doprowadził do uderzenia w prawidłowo jadące **(...)** o nr rej. **(...)**. W chwili spowodowania kolizji samochód

kierowany przez sprawcę był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej w pozwanym Zakładzie (...). Pozwany uznał swoją odpowiedzialność za szkodę oraz przyznał odszkodowanie w kwocie 23.566,79 zł, które zostało następnie wypłacone. Powód nie zgadzając się z wysokością odszkodowania w dniu 7 stycznia 2015 r. skierował do pozwanego odwołanie, w którego treści merytorycznie uzasadnił wysokość należnego mu odszkodowania. Pozwany ubezpieczyciel podtrzymał swoje pierwotne stanowisko. Wysokość należnego powodowi odszkodowania została wyliczona na jego zlecenie metodą kosztorysową przez profesjonalnego rzeczoznawcę. Zgodnie z tym kosztorysem koszt naprawy samochodu powoda przedstawia się kwotą 50.826,07 zł. Mając na względzie powyższe stwierdzić należy, że wypłata odszkodowania przez pozwanego została zaniżona i w związku z tym powód dochodzi wypłaty pozostałej części odszkodowania w wysokości 27.259,28 zł. Z porównania kosztorysów wykonanych przez pozwanego i na zlecenie powoda wynika, że pozwany w swoim kosztorysie przyjął ceny części zamiennych nieoryginalnych i zaniżył stawkę za roboczogodzinę. Powód chcąc uzyskać należne mu odszkodowanie zlecił K. W. (1) z W. (...) Centrum Pomocy po Wypadkach i Kolizjach (...) opracowanie materiałów i reprezentowanie go w postępowaniu przedsądowym (likwidacyjnym) i poniósł koszty które przedstawiają się kwotą 984 zł. Wydatki powoda były konieczne, a pomoc świadczył podmiot dysponujący właściwymi kwalifikacjami. Odsetek od kwoty dopłaty odszkodowania powód domaga się po upływie 30 dniowego terminu od dnia zawiadomienia o wypadku. W odniesieniu do kwoty 984 zł powód dochodzi odsetek od dnia upływu 7-dniowego terminy określonego stronie pozwanej do zapłaty tej części odszkodowania, zgodnie z wezwaniem z dnia 7 stycznia 2015 r. Termin ten został wyliczony przy założeniu, że przesyłkę zawierającą wezwanie wysłano w dniu 7 stycznia 2015 r., oraz że została ona doręczona stronie pozwanej w dniu 10 stycznia 2015 r.

W odpowiedzi na pozew **pozwany (...) S.A. w W.**, reprezentowany przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie na jego rzecz od powoda zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W ocenie pozwanego wypłacone powodowi odszkodowanie pozwala na wyrównanie uszczerbku w majątku powoda, jaki powstał wskutek kolizji. Pozwany obliczając wysokość należnego odszkodowania zastosował ceny części alternatywnych oraz urealnienie cen części zamiennych oryginalnych i materiałów z uwagi na to, że na rynku dostępne są części zamienne o zróżnicowanych cenach. Strona powodowa nie wykazała także jaki rodzaj części został zastosowany przy naprawie pojazdu, jak również nie przedstawiła faktur źródłowych za zakup części. Wreszcie pozwany zakwestionował datę początkową od której powód domaga się naliczenia odsetek wskazując, że skoro wysokość odszkodowania jest sporna, odsetki należą się od daty wyrokowania. Nadto dzień 25 grudnia jest wolny od pracy. Pozwany zakwestionował również żądanie zwrotu kwoty 984 zł, wskazując, że pozostaje ono poza normalnym i adekwatnym związkiem przyczynowym ze zdarzeniem z dnia 21 listopada 2014 r. Pozwany z ostrożności kwestionuje także wysokość wskazanych przez powoda kosztów poniesionych w postępowaniu likwidacyjnym jako rażąco wygórowaną i nieudowodnioną.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 21 listopada 2014 r. w R. na ul. (...) kierujący samochodem marki S. (...) nr rejestracyjny (...) wymusił pierwszeństwo przejazdu, wskutek czego doprowadził do kolizji drogowej, w wyniku której uległ uszkodzeniu pojazd marki M. (...) o nr rejestracyjnym (...) stanowiący własność J. L.. Sprawca kolizji miał zawartą umowę ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej z (...) S.A. w W..

bezsporne

J. L. dokonał zgłoszenia szkody (...) S.A. w W. w dniu 24 listopada 2014 r.

bezsporne, a nadto zgłoszenie w aktach szkody nr PL (...)

W dniu 18 grudnia 2014 r. (...) S.A. w W. przyznał J. L. odszkodowanie w kwocie 23.566,79 zł brutto tytułem kosztu naprawy powypadkowej.

bezsporne, a nadto decyzja w aktach szkody nr PL (...)

J. L. zlecił K. W. (1) z W. (...) Centrum Pomocy po Wypadkach i Kolizjach (...) weryfikację prawidłowości ustalenia przez (...) S.A. należnego mu odszkodowania z tytułu skutków kolizji z dnia 21 listopada 2014 r. K. W. (2) sporządził na zlecenie J. L. kosztorys naprawy pojazdu marki M. (...) nr rejestracyjny (...) i oszacował ten koszt na kwotę 50.826,07 zł. Następnie K. W. (2) w imieniu J. L. pismem z dnia 7 stycznia 2015 r. odwołał się od decyzji ubezpieczyciela z dnia 18 grudnia 2014 r. wnosząc o wypłatę kwoty 27.259,28 zł tytułem dopłaty odszkodowania oraz kwoty 984 zł tytułem kosztów reprezentacji J. L. w postępowaniu likwidacyjnym (zgromadzenia i analizy dokumentacji szkody, wykonania kosztorysu, korespondencji i telefonów). Decyzją z dnia 24 lutego 2015 r. (...) S.A. w W. odmówił J. L. dopłaty odszkodowania i zapłaty kwoty 984 zł, wskazując, że brak jest podstaw do refundacji tej kwoty.

dowód: przedsądowe wezwanie do zapłaty, decyzja z dnia 24.02.2015 r. w aktach szkody nr PL (...)

Za czynności związane z reprezentacją J. L. w postępowaniu likwidacyjnym, sporządzenie prywatnej kalkulacji kosztów naprawy pojazdu marki M. (...) nr rejestracyjny (...), W. (...) Centrum Pomocy po Wypadkach i Kolizjach (...) wystawiło 18 czerwca 2015 r. fakturę VAT nr (...) na kwotę 984 zł, która została zapłacona przez J. L. gotówką.

dowód: odpis faktury k. 21

Koszt naprawy samochodu J. L. i przywrócenia go do stanu sprzed kolizji w dniu 21 listopada 2014 r. wyniósł 49130 zł brutto według cen części zamiennych w klasie jakości O i (...) z chwili szkody, przy przyjęciu średniej stawki za jedną roboczogodzinę stosowaną w zakładach branży motoryzacyjnej regionu (...) w roku 2014 w wysokości 100 zł netto dla prac mechaniczno-błacharskich i pomocniczych oraz 110 zł netto dla prac lakierniczych.

dowód: opinia biegłego sądowego I. S. k. 73-85

Sąd zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności co do zasady wobec powoda za skutki kolizji z dnia 21 listopada 2014 r., ani jej podstaw, co znajduje odzwierciedlenie w przyznaniu J. L. sumy pieniężnej tytułem odszkodowania za koszty naprawy powypadkowej. Pozwany nie kwestionował również w toku procesu samej zasadności dokonania naprawy samochodu powoda. Spór dotyczył natomiast wysokości uzasadnionych kosztów naprawy-wyboru części oryginalnych lub ich tańszych zamienników, dokonania przez ubezpieczyciela „urealnienia” o 55% cen części zamiennych oraz zaniżenia wysokości kosztów robocizny.

Odpowiedzialność odszkodowawcza pozwanego znajduje podstawę w przepisach ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. 2003 r. Nr 124, poz. 1152 ze zm.) oraz normach art. 415 kc, 436 § 2 kc i art. 822 kc. Przy czym przepis art. 19 przywołanej ustawy o ubezpieczeniach, analogicznie do treści art. 822 § 4 kc przyznaje poszkodowanemu roszczenie bezpośrednio od ubezpieczyciela odpowiadającego z tytułu umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej sprawcy.

Stosownie do treści art. 361 § 1 kc zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła, a naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono.

Na gruncie orzecznictwa i doktryny prawa cywilnego przeważa stanowisko, iż pod pojęciem szkody należy rozumieć różnicę między stanem majątku poszkodowanego, jaki zaistniał po zdarzeniu wywołującym szkodę, a stanem tego majątku, jaki istniałby gdyby nie wystąpiło to zdarzenie. W odniesieniu do szkody komunikacyjnej jest to w praktyce różnica pomiędzy wartością, jaką pojazd przedstawiał w chwili wypadku, a jego wartością po wypadku. Zgodnie z normą art. 363 § 1 kc naprawienie szkody powinno nastąpić według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu. Jeśli naprawienie szkody ma nastąpić w

pieniądu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia cen istniejących w innej chwili.

Przepis art. 824¹ § 1 kc stanowi, iż suma pieniężna wypłacona przez ubezpieczyciela z tytułu ubezpieczenia nie może być wyższa od poniesionej szkody, o ile nie umówiono się inaczej.

Uwzględniając przytoczone wyżej przepisy stwierdzić należy, iż szkoda powstaje w chwili wypadku komunikacyjnego i podlega naprawieniu na podstawie art. 436 kc oraz według przesłanek określonych w art. 363 § 2 kc. Obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy, czy też w ogóle zamierza ją naprawić. Odszkodowanie ma bowiem wyrównać uszczerbek majątkowy powstały w wyniku zdarzenia wyrządzającego szkodę, istniejący od chwili wyrządzenia szkody do czasu, gdy zobowiązany wypłaci poszkodowanemu sumę pieniężną odpowiadającą szkodzie ustalonej w sposób przewidziany prawem.

Sąd orzekając w niniejszej sprawie podziela stanowisko wyrażone w orzecznictwie, według którego roszczenie należne od Towarzystwa (...) w ramach ustawowego ubezpieczenia komunikacyjnego odpowiedzialności cywilnej z tytułu kosztów przywrócenia pojazdu do stanu pierwotnego jest wymagalne niezależnie od tego, czy naprawa została już dokonana, wysokość świadczeń należy określić na podstawie ustaleń co do zakresu uszkodzeń i technicznie uzasadnionych sposobów naprawy, przy przyjęciu przewidzianych kosztów niezbędnych materiałów i robocizny według cen z daty ich ustalenia. Naprawa pojazdu przed uzyskaniem świadczeń i jej faktyczny zakres nie ma zasadniczego wpływu na powyższy sposób ustalenia ich wysokości (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 1998 r., sygn. I CR 151/88, Lex nr 8894).

W tym stanie rzeczy konieczne jest stwierdzenie, iż wysokość odszkodowania ustalonego zgodnie z treścią art. 363 §2 kc w zw. z art. 361 § 2 kc ma odpowiadać kosztom przywrócenia pojazdowi jego wartości sprzed wypadku. Wysokość tak określonego odszkodowania powinna być ustalona według cen części zamiennych i usług koniecznych do wykonania naprawy, tj. na podstawie metody kosztorysowej i objąć niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu ustalone według cen występujących na lokalnym rynku (por. uchwały Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2011, sygn. III CZP 68/2001, OSNC 2002, nr 6 poz. 74, z dnia 13 czerwca 2003 r., sygn. III CZP 32/2003, OSNC 2004, nr 4, poz. 51).

Wobec powyższego Sąd uznał za zasadne stanowisko strony powodowej, która zakwestionowała dokonane przez pozwanego przyjęcie dla ustalenia wysokości odszkodowania wartości części zamiennych alternatywnych. Podkreślić należy, iż stanowisko judykatury, przywołane wyżej, znalazło ostatnio w pełni potwierdzenie w uchwale 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 r., w której Sąd Najwyższy stwierdził, iż „zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi. (uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 r., III CZP 80/11, niepubl.). Na okoliczność ustalenia wysokości technicznie i ekonomicznie uzasadnionych kosztów naprawy pojazdu powoda do stanu sprzed szkody z dnia 21 listopada 2014 r. Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu kosztorysowania szkód komunikacyjnych I. S.. Biegły I. S., ustalił niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty przywrócenia pojazdu powoda do stanu sprzed szkody na kwotę 49130 zł brutto stosując średnie stawki za roboczogodzinę prac naprawczych i lakierniczych obowiązujące na lokalnym rynku w 2014 r. Biegły wskazał, że jedynie zastosowanie części oryginalnych producenta bądź części jakości (...) umożliwi przywrócenie przedmiotowego auta do stanu sprzed szkody zarówno pod względem estetycznym, jak i technicznym, ponieważ części zamienne o jakości P mimo wydawanych przez producentów zaświadczeń, nie spełniają kryteriów określanych dla części oryginalnych i jeśli nie były wcześniej zamontowane w pojeździe nie mogą być brane pod uwagę przy jego restytucji, ani też ustalaniu redukcji kosztów naprawy.

Podkreślić należy, iż to na pozwanym ciąży obowiązek przywrócenia uszkodzonej rzeczy do stanu poprzedniego, to jest przywrócenie samochodu do stanu używalności w tym zakresie, jaki istniał przed wyrządzeniem szkody. Osiągnięcie tego stanu nie może się odbyć przy użyciu jakichkolwiek metod i części, ale jedynie takich, które zagwarantują przywrócenie samochodu do stanu sprzed kolizji. Ponieważ wysokość szkody określana jest metodą szacunkową, na potrzeby sporządzania kosztorysu można wykorzystać dane dotyczące wyłącznie takich części, o których już na etapie szacowania wysokości szkody wiadomo, iż spełniają parametry techniczne umożliwiające wykorzystanie ich do naprawy. Jedynie zastosowanie części oryginalnych odpowiadających wymaganiom producenta oraz części o jakości (...) daje gwarancje zachowania względów bezpieczeństwa kierującego i innych uczestników ruchu drogowego.

Sąd nie podzielił również stanowiska strony pozwanej, że dla ustalenia wysokości odszkodowania należnego powodowi należy przyjąć niższe stawki roboczogodziny niż średnie stawki występujące na rynku lokalnym. Jeśli bowiem dla oceny wysokości szkody nie jest istotne, czy w ogóle dokonano naprawy pojazdu, to ustalając szacunkową wysokość kosztów naprawy uszkodzeń, poprzez przyjęcie przeciętnej rynkowej ceny, Sąd musi opierać się na cenach usług występujących w miejscu orzekania. Zatem podstawą kosztorysowego ustalenia kosztów naprawy powinny być ceny robocizny o przeciętnej wysokości przy przeciętnym poziomie jakości oferowanej usługi. Nie można wymagać od osób poszkodowanych wypadkami komunikacyjnymi, by dokonywały napraw w warsztatach oferujących niższy od średniego standardu poziom usług.

Wobec powyższego Sąd ustalił, że wysokość szkody poniesionej przez powoda w wyniku kolizji z dnia 21 listopada 2014 r. rozumianej jako równowartość kosztów potrzebnych na zakup części i materiałów oraz wykonanie naprawy wynosi 49130 złotych brutto. Kwota ta obejmuje niezbędne i konieczne koszty przywrócenia pojazdu powoda do stanu sprzed kolizji i wyrównuje uszczerbek w majątku poszkodowanego właściciela pojazdu J. L.. Sąd dokonał ustaleń faktycznych opierając się na opinii wydanej przez biegłego I. S. (k. 73-85), gdyż jest ona logiczna, jasna, fachowa i nie budzi wątpliwości w świetle zasad doświadczenia życiowego. Sąd nie dopatrył się przy tym w treści opinii żadnych luk i sprzeczności. Biegły dysponuje stosowną wiedzą i wieloletnim doświadczeniem zawodowym ze swej dziedziny, sporządził opinię zgodnie z zakreśloną tezą dowodową w postanowieniu Sądu, w sposób wyczerpujący i pełny. Żadna ze stron nie złożyła zarzutów do opinii.

W świetle powyższych rozważań Sąd ustalił, że powodowi tytułem dopłaty odszkodowania należna jest kwota 25.563,21 zł, stanowiąca różnicę między wysokością należnego odszkodowania (49130 zł), a dotychczas wypłaconą przez pozwanego ubezpieczyciela kwotą (23.566,79 zł).

W ocenie Sądu powodowi należał się również zwrot kosztów podjętych w jego imieniu czynności w toku postępowania likwidacyjnego, w tym sporządzenia prywatnej kalkulacji wysokości szkody. Czynności te były celowe i konieczne dla weryfikacji prawidłowości przyznanej w toku postępowania likwidacyjnego wysokości odszkodowania. Zdaniem Sądu prywatna kalkulacja umożliwiła powodowi, a więc osobie nieposiadającej wiedzy fachowej w zakresie kosztów naprawy samochodów osobowych, sprawdzenie zasadności stanowiska pozwanego przedstawionego w decyzji o przyznaniu odszkodowania, a jednocześnie ocenę celowości wystąpienia ze stosownym roszczeniem na drogę sądową. Sąd, podzielając pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z dnia 18 maja 2004 roku (sygn. III CZP 24/2004), uznał to żądanie za usprawiedliwione, gdyż wydatek ten pozostawał w normalnym związku przyczynowym z poniesioną przez powoda szkodą, a tym samym podlegał naprawieniu w rozumieniu art. 361 k.c. Nie sposób również uznać tych kosztów za wygórowane, jeśli uwzględni się, że oprócz sporządzenia prywatnej kalkulacji koszty te obejmują również dodatkowe usługi - związane z korespondencją z ubezpieczycielem oraz analizą dokumentacji. Pełnomocnik powoda na okoliczność poniesienia tych kosztów przez powoda załączył do pozwu odpis faktury, z której wynika, że powód uiścił kwotę 984 zł gotówką. Wiarygodność tego dokumentu nie została zakwestionowana przez ubezpieczyciela. Nie budzi zatem wątpliwości, że poniesione przez powoda koszty stanowią uszczerbek majątkowy związany ze szkodą z dnia 21 listopada 2014 r., a tym samym podlegają kompensacie.

Orzekając o żądaniu odsetek, w oparciu o art. 481 § 1 kc, Sąd uznał, że pozwany mógł wypłacić odszkodowanie w ustawowym terminie 30 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, nie zaistniały bowiem przesłanki określone w art. 14 ust. 2 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim

Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, które skutkowałyby wydłużeniem terminu do wypłaty odszkodowania. Świadczenie ubezpieczyciela ma charakter terminowy, a termin ten co do zasady wyznacza data zawiadomienia o wypadku, zaś spełnienie świadczenia w terminie późniejszym może być usprawiedliwione jedynie wyjątkowymi okolicznościami, których wykazanie obciąża ubezpieczyciela z konsekwencjami popadnięcia w opóźnienie. Pozwany nie wykazał, by nie mógł wypłacić odszkodowania w prawidłowo ustalonej wysokości w ustawowym terminie, zatem pozostawał w zwłoce od dnia 27.12.2014 r. Odsetki ustawowe od kwoty 984 zł należały się powodowi od dnia 24.02.2015 r., bowiem powód nie przedstawił dowodu doręczenia pozwanemu przedsądowego wezwania do zapłaty. W dacie wydania decyzji o odmowie uwzględnienia odwołania powoda, pozwany ubezpieczyciel pozostawał więc z pewnością w opóźnieniu z zapłatą powodowi kosztów poniesionych w postępowaniu likwidacyjnym.

W pozostałej zakresie co do dopłaty odszkodowania i roszczenia odsetkowego powództwo podlegało oddaleniu (punkt II wyroku).

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc w zw. z art. 100 kpc i art. 108 §1 kpc, przy ustaleniu, że powód uległ tylko co do nieznacznej części swego żądania (powód wygrał proces w 94%) zasądzając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4230 zł. Powód poniósł koszty procesu na które złożyły się –opłata od pozwu 1413 zł, koszty zastępstwa procesowego w wysokości 2400 zł (§ 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych – /Dz.U.2013 poz. 490 t.j. ze zm./ w zw. z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych /Dz.U. 2015.1804/), opłata skarbową za pełnomocnictwo-17 zł, uiszczona przez powoda zaliczka na wynagrodzenie biegłego w wysokości 400 zł.

Przy uwzględnieniu wyniku procesu Sąd nakazał również ściąganie od pozwanego kwoty 782,40 zł stanowiącej część wynagrodzenia za sporządzenie przez biegłego opinii w sprawie, a które to wydatki zostały tymczasowo pokryte ze Skarbu Państwa (art. 83 ust. 2 w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych/j.t. Dz.U. 2014.1025 ze zm.).